

petőcz andrás

repetitív versei

1984-ben, pontosabban: '84. november 13-án hallottam először Erik Satie kiemelkedő jelentőségű zeneművét, a Bosszantásokat. A zseniális zeneszerő - hadd hangsúlyozzam a szót - 1893-ban, majdnem száz esztendeje írta művét, amely egyetlen dallamnak és két variációjának 840-szeres ismétléséből áll, és szól - ha megszólaltatják - közel 23 órán keresztül. Az Almássy téri szabadidőközpontban tartott Minimal Zenei Fesztivál keretében megszólalt a mű, az értő közönség igazi gyönyörűségére. Ismétlések? Egyhangúság? Egy napi unalom? Nem. Erik Satie alkotása reveláció, a szó igaz értelmében. Meditatív mű, amely önmagunk megismeréséhez járul hozzá, ima, amely bensőnk felmutatását, személyiségünk kitárulkozását, saját magunk mélységeinek feltérképezését eredményezi. Erik Satie műve nem alkotás, de teremtés, azonosulás a természettel, a végtelen megjelenítése, a tenger hullámzásának-mormolásának felidézése, az égbolt perspektívájának, a lélegzet szabadságának zenében történő megfogalmazása.

A minimal-art, és ezen belül: a minimal zene, a repetitív zene a személyiség jelenlétét, a meditativitás szükségességét hangsúlyozza. Nem véletlen, hogy a műfaj legjobbjai - Sárosi László, Steve Reich, John Cage, Mártha István - valamiképp kapcsolódnak a távol-keleti zenekultúrához. Ennek az "új" művészetnek a gyökerei talán épp az ázsiai vallások valamelyikében alakultak ki, a hinduizmus vagy a buddhizmus tanaiban, melyekben a meditációnak, az önmagunk elmélkedés segítségével való feltérképezésének igen nagy szerepe van. De: említhetném a vallások mindegyikét; isteneinkhez küldött könyörgéseink, fohászaink valójában: repetitív műalkotások.

Véleményem szerint a modern művészet legfontosabb jellemzője lehet a repetitivitás. Nicolas Schöffer egyenesen feladatként jelölte meg a kalocsai Magyar Műhely Találkozón, mondván, hogy a művésznek ma a személyiséget kell megmutatni, és ennek egyetlen útja: az elmélyülés. Igaz? Nem igaz? Nem tudom. A jó repetitív mű - mindenesetre - semmiképp nem egyetlen információ és annak variációja, hanem szimbólum, annak adekvát tárgyasulása. A jó repetitív mű: totalitás.

Zárójelvers op. 7.

- // sűrű hajlongások közepette, nagyon, nagyon udvariasan,
sűrű hajlongások közepette, nagyon, nagyon udvariasan,
sűrű hajlongások közepette, nagyon, nagyon udvariasan,
4 sűrű hajlongások közepette, nagyon, nagyon udvariasan,
sűrű hajlongások közepette, nagyon, nagyon udvariasan,
sűrű hajlongások közepette, nagyon, nagyon udvariasan,
sűrű hajlongások közepette, nagyon, nagyon udvariasan,
8 sűrű hajlongások közepette, nagyon, nagyon udvariasan,
sűrű hajlongások közepette, nagyon, nagyon udvariasan,
sűrű hajlongások közepette, nagyon, nagyon udvariasan,
11 sűrű hajlongások közepette, nagyon, nagyon udvariasan,
sűrű
hajlongások
14 sűrű hajlongások közepette, nagyon, nagyon udvariasan

Zárójelvers op.8.

- // csak csont, meg hús, csak vér, és apró mozdulat,
csak csont, meg hús, és vér, csak apró mozdulat,
csak csont, és hús, meg vér, csak apró mozdulat,
- 4 csak csont, meg hús, csak vér, és apró mozdulat;
csak csont; csak apró mozdulat;
csak víz; és apró mozdulat;
csak hús; meg apró mozdulat;
- 8 csak csont; és apró mozdulat;
csak csont, meg víz; csak bőr, meg hús: és néhány különös mozdulat,
csak csont, meg vér; csak bőr, meg hús: és néhány különös mozdulat,
- 11 csak csont, meg víz; csak bőr, meg hús: és néhány különös mozdulat:
csak csont,
csak vér,
- 14 és néhány mozdulat; csak bőr, meg hús: és néhány különös mozdulat//